

מסכת כלאים

פרק ז

א. המבריד את הגפן בארץ, אם אין עפר על גבה שלשה טפחים, לא יביא זרע עליה, אפלו הבריכה בדלעת או בסילון. הבריכה בסלע, אף על פי שאין עפר על גבה אלא שלש אצבעות, מותר להביא זרע עליה. הארכבה שבגפן, אין מודדין לה אלא מן העקר השני:

ב. המבריד שלש גפנים ועקריהם נראים, רבי אליעזר בר צדוק אומר, אם יש ביניהם מארבע אמות ועד שמונה, הרי אלו מצטרפות. ואם לאו, אינן מצטרפות. גפן שביבשה, אסורה ואינה מקדשת. רבי מאיר אומר, אף צמר גפן אסור ואינו מקדש. רבי אלעזר בר צדוק אומר משמו, אף על גבי הגפן אסור ואינו מקדש:

ג. אלו אוסרין ולא מקדשין. מותר חרבן הכרם, מותר מחול הכרם, מותר פסקי ערים, מותר אפיפרות. אבל תחת הגפן, ועבודת הגפן, וארבע אמות שבכרם, הרי אלו מתקדשות:

ד. המספך את גפנו על גבי תבואתו של חברו, הרי זה קדש, ותיב
באתריותו. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים, אין אדם מקדש דבר
שאינו שלו:

ה. אמר רבי יוסי, מעשה באחד שזרע את פרמו בשביעית, ובא
מעשה לפני רבי עקיבא, ואמר, אין אדם מקדש דבר שאינו שלו:

ו. האנס שזרע את הכרם ויצא מלפניו, קוצרו אפלו במועד. עד
כמה הוא נותן לפועלים, עד שלישי. יתר מכאן, קוצר כדרך ויהולך
אפלו לאחר המועד. מאימתי הוא נקרא אנס, משישקע:

ז. הרוח שעלעלה את הגפנים על גבי תבואה, יגדר מיד. אם ארעו
אנס, מתר. תבואתו שהיתה נוטה תחת הגפן, וכן בירק, מחזיר
ואינו מקדש. מאימתי תבואה מתקדשת, משתשריש. וענבים,
משיעשו כפול הלכן. תבואה שיבשה כל צרכה, וענבים שפנולו כל
צרכן, אין מתקדשות:

ח. עציץ נקוב מקדש בכרם, ושאינו נקוב אינו מקדש. ורבי
שמעון אומר, זה וזה אוסרין ולא מקדשין. המעביר עציץ נקוב
בכרם, אם הוסיף במאתים, אסור:

